

nepodala, jak tvrdí, z důvodů procesní úspornosti, je pro právní posouzení této věci nedůležitéto.

Čís. 4975.

Povolení zajišťovací exekuce podle Šu 370 ex. ř. není odvislo od určitých počinů dlužníkůvých, nýbrž je přípustno i tehdy, jde-li jenom o objektivní ohrožení věřitelovy peněžité pohledávky; stačí, že nemajetný dlužník přišel výkonem trestu o místo.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 342/25.)

Soud první stolice povolil zajišťovací exekuci, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Dle Šu 370 ex. ř. může býti zajištěno vymáhání pohledávky, osvědčí-li se soudu, že by jinak vydobyti pohledávky bylo zmařeno, nebo značně stíženo. Navrhovatelka uvedla, že první povinovaný byl odsouzen na tři měsíce do žaláře, že jest tudíž bez místa a nemajetným, a že druhá povinovaná mimo nábytku a oděvu nemá majetku, takže při nezaměstnanosti manželově jest nebezpečí, že by se mohla zbaviti tohoto jediného aktiva. Vymáhající věřitelka neuvedla však žádného důvodu, který by poukazoval k uskutečnění tohoto úmyslu povinovaných.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud rozhodl o návrhu vymáhající strany na povolení zajišťovací exekuce podle Šu 370 ex. ř. zamítavě z toho důvodu, poněvadž vymáhající strana neuvedla ničeho, z čehož by se dalo souditi, že povinná strana zamýšlí zbaviti se jediného svého majetku, záležejícího v bytovém zařízení a oděvu. Z toho vyplývá poznatelně právní názor soudu druhé stolice, že předpokladem povolení zajišťovací exekuce podle Šu 370 ex. ř. jest jenom subjektivní ohrožení vymáhaného nároku věřitelčina dlužníky, tedy jenom nějaký počin dlužníkův, jenž by ospravedlňoval úsudek, že bez povolení navrhované exekuce bude vydobyti soudně přisouzené pohledávky peněžité zmařeno, nebo podstatně stíženo. Tento právní názor rekursního soudu nelze sdíleti potud, pokud rekursní soud náležitost exekuce podle Šu 370 ex. ř. stotožňuje s náležitostmi povolení prozatimního opatření podle Šu 379 ex. ř. Doslov zákona nasvědčuje tomu, že zajištěním podle Šu 370 ex. ř. má býti věřitel chráněn nejen proti neoprávněným činům dlužníka nebo třetích osob, nýbrž také proti jakýmkoliv jiným okolnostem vnějším, čímž vším by budoucí úkoj věřitelův mohl býti zmařen nebo podstatně stížen. Není tedy povolení exekuce podle Šu 370 ex. ř. odvislo jediné od určitých, shora uvedeným způsobem kvalifikovaných počinů dlužníkůvých, nýbrž naopak je exekuce přípustnou i tehda, když jde jenom o objektivní ohrožení věřitelovy pohledávky peněžité, třeba jakkoli utvářené a neobmyslné chování dlužníkov, nebo neoprávněné chování třetích osob, neb

o zcela náhodné okolnosti, je-li tím budoucí vydobyví pohledávky ohroženo. Ježto v tomto případě měl soud první stolice potvrzením obecního úřadu osvědčeno, že byl dlužník odsouzen ku tříměsíčnímu žaláři, že pozbýl toho času svého zaměstnání a že kromě bytového zařízení a oděvu nemá nijakého jmění, sluší sdíleti úsudek soudu první stolice, projevený povolením exekuce na tomto skutkovém základě, že by se za tohoto stavu mohla povinná strana zbavit svého jediného, k úkoji vymáhající strany upotřebitelného aktiva, což sluší považovati za ohrožení podle §u 370 ex. ř. Z toho vyplývá dále, že byla soudem první stolice zajišťovací exekuce povolena právem.

Čís. 4976.

Tuzemská vykonatelnost rozsudku říšskoněmeckého soudu proti tuzemci jest podmíněna doručením obsílky (opatření spor zahajujícího) k vlastním rukám nebo plnomocníku, jenž má generální plnou moc pro přijímání žalob; pouhá procesní plná moc nestačí a to ani ohledně žaloby navzájem.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 348/25.)

Soud první stolice zamítl pro tentokráte návrh, by berlínskému obchodníku byla proti tuzemci povolena exekuce na základě rozsudku, jenž pro zmeškání vydán byl zemským soudem v Berlíně. Důvody: Vymáhající strana nevyhověla úplně usnesení tohoto soudu ze dne 7. ledna 1925, nepředloživši ověřenou plnou moc, kterou byl JUDr. F. dlužníkem zmocněn ke sporu, v němž vyneseno bylo pro zmeškání rozsudek zemského soudu v Berlíně ze dne 17. května 1924. Není tudíž exekučnímu soudu vykázáno, že tento zástupce byl generálně zmocněn ku přijímání žalob pro dlužníka. Výkaz o doručení vzájemné žaloby buď k vlastním rukám žalovaného nebo k rukám zmocněnce pro přijímání žalob musí býti při podání exekučního návrhu na základě rozsudku zemského soudu v Berlíně, tudíž soudu cizozemského, exekučnímu soudu s návrhem předložen. Okolnost ta, že v důvodech cizozemského rozsudku (zemského soudu v Berlíně) jest uvedeno, že žaloba byla povinné straně dne 14. března 1924 doručena, nemůže tento nedostatek zhojiti a nahraditi úřední výkaz, poněvadž z tohoto rozsudečného údaje nelze spolehlivě a bezpečně seznati, zda stalo se doručení vzájemné žaloby povinné straně způsobem zákonným. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Napadené usnesení jest v duchu vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n., zejména posledního odstavce, dle něhož pro vadu v doručení spor zahajujícího opatření exekuce odepřena býti může za týchž podmínek, které dle §u 328 čís. 2 něm. c. ř., v téže vyhlášce citovaného, uznání československých rozsudků v říši Německé vylučují. Právem proto první soud před povolením exekuce předložení výkazu o doručení vzájemné žaloby buď k vlastním rukám dlužníka nebo jeho ku přijímání žalob zmocněného zástupce vyžádal. Tvzení, že dle německého práva nepředkládá právní zástupce u soudů v Německu plné moci, ježto jeho plná moc předpokládá se jako